

Hvordan praktiserer vi som katolsk familie vor katolske tro.

Vi er en helt normal familie på 6. Far (Henrik), mor (Annette) og 4 børn (Veronica 23, Cornelia 14, Linus 10 og Felix 7). Men måske er vi ikke helt så almindelige igen.

For det første har vi 4 børn, og når vi så fortæller folk, at vi er katolikker, så er de sikre på, at vi er lidt underlige. For hvem tror dog på Gud i Dagens Danmark? "Og går I så også i kirke og beder og sådan noget?" Det korte svar er: "Ja".

Det lidt længere svar kommer her:

Vi er så heldige, at både Henrik og jeg er født og opvokset som katolikker, så vi trosmæssigt er enige. Dvs, at vi altid har vidst, at vores børn skulle opdrages som katolikker.

For os er det at være kristen, at være katolik, lige så essentielt som at trække vejret. Dine lunger trækker vejret for dig, men hvis du et øjeblik tænker på din vejtrækning, så mærker du alt det, der sker i din

næse, lunger, mave, ja, i hele kroppen. Og jo dybere og bedre du trækker vejret, jo bedre har du det.

Sådan er det også med vores tro.

I vores hverdag taler vi ofte om Gud. "Hvad ville Jesus have gjort her", "Hvorfor står der i Bibelen at xxx?", "Gud har med garanti skabt myggen ved en fejl!" Vi taler om helgener og om højtider i kirken. Om sakramenterne. Ikke fordi vi *skal* tale om Gud, men fordi Han skal være så naturlig en del af vores liv som muligt. Det skal være OK at tale om Gud. I verden er det ofte tabu.

For der er noget om, at hvor din skat er, der vil også dit hjerte være. Hvis man er opmærksom på en ting, det kan være en rød bil, så ser man pludselig mange flere røde biler i trafikken.

Vi beder bordbøn og aftenbøn. Som aftenbøn beder vi Fadervor, Hil dig Maria og Ære være Faderen. Og så beder vi bagefter for, hvad vi synes der er brug for. Fx beder vi for de børn som ikke er så heldige som os. For dem som ingen beder for. Og for at corona må stoppe. Nogle dage beder vi rosenkrans i stedet.

Vi følger kirkeåret sammen. Og taler om de højtider som nærmer sig. Fx har vi tradition for, at Jesusbarnet lægges i krybben den 24. om aftenen. Og i hele december er de tre hellige konger på vej. I fasten prøver vi på at spise mindre slik. Pengene, der skulle have været brugt til slik, bliver til påske givet til de fattige. Og påskesøndag SKAL man spise chokolade. Helst hele dagen!

Kirkegang og menighedsliv

Om søndagen går vi i kirke sammen. Også selvom det kan være kedeligt. For vi kan godt give den ene time til Gud om ugen. Som små tegnede ungerne i malebøger under prædikenen, hvis de keder sig nu, kan de tale med Gud.

Vi fandt hurtigt ud af da de var små, at hvis vi sad bag i kirken, så kunne de ikke følge med. Så vi prøver altid at sidde langt nok fremme, til at alle kan se og være med. Vi har altid taget børnene med i kirke. Fra de blev født. Hvis de har larmer for meget, er vi gået ud med dem. Men på denne måde er de vokset op med/ i kirken. Den er en naturlig del af deres uge og af deres liv. Vi går både i kirke i Sankt Andreas og i Sankt Therese, og børnene sætter både pris på en stillemesse og på en familiemesse. Men som Linus siger: jeg kan nu godt lide, når de synger med glæde. Så bliver man glad indvendig.

Vi deltager så vidt muligt (corona tiden undtaget) i menighedslivet og i valfarter. Vi tager indimellem til messe i diverse klostre. For at børnene skal se, at der findes nonner/ ordensliv. En eftersommer besøgte vi et kloster i Clervaux i Luxembourg, hvor vores yngste med stor undren konstaterede, at der fandtes munke. " Mor! Hvor er alle nonnerne henne?"

Børnene og det frie valg

Der kan måske virke strengt, at de ikke selv må vælge om de vil med i kirke. Men de må heller ikke selv vælge om de vil i skole eller om de vil have børstet tænder. Det bestemmer vi voksne for dem. Fordi vi synes det vigtig og godt for dem. Især i Danmark, som er så sekulariseret.

At de ved, hvad det vil sige at være katolik. Både rent praktisk at kunne følge med i en messe, men også at de får en dyb indre og rig tro. Hvor de *ved* at Gud elsker dem. Og at de aldrig er alene. Det er også vigtigt for os, at de ikke føler sig underlige og anderledes, fordi de er katolikker. Derfor tager vi fx til Lourdes, et Maria valfartssted, for at de kan se mangfoldigheden i Kirken. Og at der faktisk findes mange katolikker i verden. De går derfor også på en katolsk skole.

Det er altafgørende for os, at de får så bastant en katolsk opvækst som muligt. Så de når de bliver voksne, forhåbentlig selv vælger troen til. For sammen med familien, er Gud, troen, Kirken, det vigtigste i vores liv. Og det bedste i vores liv, vil vi gerne give videre.

Jeg vil slutte af med at give ungerne ordet. Jeg spurgte dem om, hvorfor de går i kirke:

Felix: Pga at jeg skal møde Gud. Og for Guds skyld.

Linus: Jeg glæder mig til at møde Gud igen. Jeg kan godt lide at føle at Gud er nær i Kirken. Og jeg kan godt lide fællesskabet i kirken.

Cornelia: Det er noget jeg er vant til at gøre. Jeg kan også godt lide at være i Guds hus.